

Ongeringd

Een bevriend geoloog die jarenlang op Malta woonde - u weet wel, dat eiland in de Middellandse Zee dat berucht is vanwege de jacht op en vangst van alles wat vliegt - deed ooit een kortstondige poging om de lokale taal te leren. Bij een van zijn eerste lessen moest hij - ik verzin dit niet - de volgende zin vertalen: 'Oh wat een mooi vogeltje, wat zou ik die graag in een kooitje hebben.' Of hij om die reden bij de taal cursus afhaakte, vertelt de anekdote niet.

Dit verhaal kwam weer bij mij bovendrijven toen ik in de laatste Fitis las over het lepelaarproject van Camilla Dreef, Steve Geelhoed en Nico Jonker. Sommige vogelonderzoekers verdenk ik er namelijk van dat zij - met aanmerkelijk betere bedoelingen - regelmatig denken: 'Oh wat een interessante vogel, wat zou ik die graag een kleurring om zijn poten doen.' En, toegegeven, het kleurringen en volgen van vogels heeft ook zonder meer iets verslavends. Ik kan in de winter bijvoorbeeld niet meer normaal over het strand lopen zonder naar de pootjes van Drieteenstrandlopers te turen: zit er nog een gekleurringd dier tussen?

Camilla, Steve en Nico laten met een beetje geluk zien dat dat ringen soms helemaal niet nodig is om interessante waarnemingen te doen: zij hopen individuele Lepelaars aan de gele vlekken op de bovenkant van hun 'lepel' te kunnen herkennen en daarmee te kunnen volgen op hun omzwervingen door de regio. Waar vinden zij welk voedsel, waar broeden ze van jaar op jaar in de kolonie, dat soort vragen.

Het project is natuurlijk wel een beetje uit nood geboren. De beroemde lepelaarkolonie bij de Buitenliede is aan de ene kant extreem benaderbaar in de zin dat je de vogels van heel dichtbij kunt bekijken en fotograferen zonder dat zij daar ogenschijnlijk last van hebben. Tegelijk is de kolonie voor ringers volstrekt onbenaderbaar. Wanneer je door de dichte struiken onder de nestbomen zou gaan banjeren breekt onherroepelijk de pleuris uit en veroorzaakt je ontoelaatbare verstoring in de kolonie. Het volgen van individuele vogels kan dus niet anders dan met deze niet-invasieve methode.

Dit voorjaar nam ik de proef op de som. En verdomd: een vogel die ik in het voorjaar van 2016 fotografeerde (niet die op bijgaande foto) zit opnieuw vooraan in de kolonie! Het werkt! Doe de wetenschap dus een lol, ga van de lepelaars bij de Buitenliede en vooral in de wijde omgeving genieten en zet als het even kan hun snavel op de foto!

■ Rob Butier

LEPELAARS

Foto: Rob Buitter

